

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.300/2020/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Kollarics Flóra ügyvéd ügyintézője mellett eljáró Kollarics Flóra Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt felperes (cím) felperesnek – a Dr. Györgyfi Judit ügyvéd ügyintézője mellett eljáró Dr. Györgyfi Judit Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt alperes (cím) alperes elleni személyhez fűződő jogok megsértésével kapcsolatos perben az Egri Törvényszék 27.P.20.116/2020/6. sorszámu ítélete ellen a felperes által 9. sorszámmal benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében helyben hagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 20 000 (húszezer) forint másodfokú eljárással felmerült költséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes és az alperes között személyiségi jogok megsértése, illetve kártérítés megfizetése iránt folyamatban volt eljárásban az Egri Törvényszék 27.P.20.097/2019/15. sorszámu jogerős bírósági meghagyásában kötelezte az alpereseket, hogy alperes K. című kiadványában, valamint alperes Facebook-oldalán a felperesre vonatkozó elégtételt tartalmazó közleményeket tegyenek közzé. Az alperes 2020. február 4. napján nyilvános Facebook-oldalán teljes terjedelmében közzétette a bírósági meghagyást, melyben szerepelt a felperes neve és lakcíme, azokat az alperes nem tette felismerhetetlenné. A bírósági meghagyás személyes adatokat tartalmazó első oldala 21 napig volt látható az alperes közösségi oldalán, majd azt az alperes a felperes felszólítására eltávolította. Az oldalt bárki, akár a közösségi oldalon történő regisztráció nélkül is megtekinthette.

[2] A felperes keresetében kérte az alperes kötelezését 400 000 forint sérelemdíj, valamint perköltsége megfizetésére. Előadta, hogy a bírósági meghagyásban található adatok az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (továbbiakban Infotv.) 3. § 2. pontjában meghatározott személyes adatnak minősülnek, az alperesnek, mint adatkezelőnek a személyes adatok védelmének elsődlegességét szem előtt tartva kellett volna eljárnia az Infotv. 4. § (1) bekezdése alapján. Az alperes cselekménye a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban Ptk.) 2:43. § e) pontjának sérelmével járt, ezért a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján sérelemdíjat köteles fizetni.

[3] Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a sérelemdíj összegének mérséklését kérte, továbbá kérte a felperes kötelezését az eljárással felmerült költségei megfizetésére. Előadta, hogy a bírósági meghagyásban foglalt kötelezettségének tett eleget a közléssel, a felperes személyes adatai közérdekből nyilvános adatnak tekinthetők, a peres eljárás megindításával a felperes beleegyezését adta a rá vonatkozó személyes adatok kezeléséhez. A bírósági meghagyás kifejezetten a felperes nevének feltüntetésével kötelezte az alperest, a felperes személye lakcímének anonimizálása esetén is egyértelműen beazonosítható lett volna.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100 000 forint sérelemdíjat és 10 350 forint perköltséget.

[5] Megállapította, hogy a felperes neve és lakcíme az Infotv. 3. § 2. pontja alapján személyes adatnak minősül. A felperes a lakcíme vonatkozásában alappal hivatkozott személyes adatának megsértésére, hiszen annak közzétételére az alperest a bíróság nem kötelezte, a közzétételt más, az Infotv. 4. § (1) bekezdése szerinti jogszerű indok vagy cél, illetve jog gyakorlása vagy kötelezettség teljesítése sem alapozta meg. A felperes ugyanakkor alaptalanul sérelmezte a neve közösségi oldalon történő nyilvánosságra hozatalát, mivel az a felperes megelőző perben előterjesztett keresetének szükségszerű következménye volt. Az elsőfokú bíróság sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest, amelynek mértékét az eset körülményeire - különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetre gyakorolt hatására – figyelemmel állapította meg.

[6] Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban Pp.) 83. § (2) bekezdése alapján rendelkezett, a felperesi 25%-os per-nyertességet alapul véve. Rögzítette, hogy a felperes 180 000 forint + áfa összegű, míg az alperes 90 000 forint összegű munkadíjat számított fel; a pernyertesség arányára tekintettel a felperesi munkadíjból az alperes 57 150 forintot, az alperesi munkadíjból a felperes 67 500 forintot köteles viselni, ezen összegek különbözetének megfizetésére kötelezte az alperest.

[7] A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatva a részére fizetendő perköltség felemelését 180 000 + áfa összegre, továbbá kérte marasztalni az alperest a másodfokú eljárással felmerült költségeiben. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perköltség meghatározása során jogszabálysértőn járt el, a perköltség viselésére jelen esetben nem a Pp. 83. § (2), hanem a Pp. 83. § (3) bekezdése irányadó. A sérelemdíj olyan követelés, amely összegének megítélése bírói mérlegeléstől függ, a keresetben igényelt összeg nem nyilvánvalóan eltúlzott, e körben példaként utalt a Kúria Pfv.20.189/2019/5. alatti eseti döntésére. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes elkövette a személyiségi jogsértést, e kérdésben teljes egészében pernyertesnek minősül, melyet a perköltség megállapítása során a bíróság nem értékelt. Az általa felszámított ügyvédi munkadíj nem volt eltúlzott mértékű.

[8] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a (helyesen) felperes kötelezését kérte a másodfokú eljárással felmerült költsége megfizetésére. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes sérelemdíj iránti igényét csak 25% mértékben találta alaposnak, részleges pernyertes, a felperes által igényelt munkadíj a megítélt sérelemdíjnak több mint kétszerese.

[9] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[10] A fellebbezés nem alapos.

[11] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezéssel nem érintett részét a Pp. 370. § (1) bekezdésére tekintettel nem érintette, a fellebbezéssel támadott rendelkezés vonatkozásában pedig megállapította, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül rendelkezett a perköltség megállapításáról és viseléséről.

[12] A felperes által fellebbezésben felhívott Pp. 83. § (3) bekezdése szerint a részleges pernyertesség esetére előírt perköltségviselés általános szabályának [83. § (2) bekezdés] alkalmazását mellőzni lehet, ha a per kártérítés vagy egyéb olyan követelés iránt folyik, amelynek összecszerű megítélése bírói mérlegeléstől függ, és a bíróság a követelt összegnél kevesebbet ítelt ugyan meg, de a követelt összeg nem tekinthető nyilvánvalóan túlzottnak. Jelen perben a felperes sérelemdíj iránti igényt érvényesített, amely tárgyánál fogva megfelel e rendelkezésnek. Az, hogy az érvényesített követelés mely esetben tekinthető

nyilvánvalóan eltúlzottnak, egzakt módon nem határozható meg, azt a bíróságnak minden esetben külön-külön kell értékelnie.

[13] A felperes keresetében 400 000 forint sérelemdíj megtérítését kérte, a bíróság ugyanakkor a felperes által sem támadottan a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására tekintettel csupán ennek negyedét kitevő 100 000 forint összegű sérelemdíjat tartott elegendőnek a felperest ért nem vagyoni jogsérelem kompenzálására, amely a felperes érvelésétől eltérően jelentős különbség. Nem állapítható meg továbbá az sem, hogy hasonló jellegű, a személyhez fűződő jog megsértésével összefüggésben jelentkező nem vagyoni hátrány bekövetkezése esetén a bírói gyakorlat az igényelt 400 000 forinthez közelítő összegű sérelemdíjat állapítana meg. E körben hivatkozik az ítéltábla a Fővárosi Ítéltábla Pf.2.20.032/2019/10. alatti jogerős ítéletére, amelyben egyáltalán nem talált megállapíthatónak sérelemdíjat a felperes javára azért, mert az alperes az alkotmányjogi panaszban írtakat úgy tette közzé honlapján, hogy annak mellékletében a felperes vezetéknevét 4 helyen nem törölte ki. Szintén a Fővárosi Ítéltábla 100 000 forint sérelemdíjat állapított meg a felperesnek arra tekintettel, hogy az alperes helyi szerve az előtte folyamatban volt ügyben született határozataiban a felperes személyes adatának, nevének és feljelentői minőségének feltüntetésével, és egy határozat P.Község Önkormányzatának történő kézbesítésével megsértette a felperes személyes adatai védelméhez fűződő személyiségi jogát. A Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.102/2017/3. szám alatti ítélete szerint 300 000 forint sérelemdíj megfelelően kompenzálja azon felperest ért nem vagyoni sérelmet, akinek nevét és lakcímét tartalmazó, az alperesi jogsértő építési tevékenységre hivatkozó bejelentését az alperes az önkormányzati képviselő- és polgármester választás kampányidőszakában egy röpirat mellékleteként nyilvánosságra hozta. A sérelemdíj alapjául szolgáló jogsértés és az okozott nem vagyoni hátrány eltérő jellege miatt nem tartotta ugyanakkor irányadónak az ítéltábla a fellebbezésben felhívott Kúriai határozatot. A Pfv.20.189/2019/65. számon közzétett döntés szerint ugyanis a bíróság a felperes hangfelvételhez fűződő jogának megsértését állapította meg arra tekintettel, hogy jelentős nézettségű televíziós hírműsorban több alkalommal látható riportban a felperes hangját torzítás nélkül bemutatták, ezzel egyidejűleg a riportban olvasható módon mutatták be a felperes névtábláját, illetve állományjelzőjét, amely a hangazonosítás mellett a felperes személyét felismerhetővé tette. Ezen riport mintegy 2,5 hónapon keresztül az alperes honlapján is elérhető volt. A felperest ért nem vagyoni hátrány kompenzálására ez esetben is csupán 500 000 forintot talált alkalmasnak a Kúria.

[14] Mindezek alapján nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felperes által keresetben érvényesített igény túlzott mértékére tekintettel nem találta alkalmazhatónak a Pp. 83. § (3) bekezdésébe foglalt méltányossági szabályt.

[15] Rámutat továbbá az ítéltábla, hogy a Pp. 83. § (3) bekezdésének alkalmazása sem vezetne a felperes fellebbezésében kért eredményre. A Pp. indokolása szerint – amely az Alaptörvény 28. Cikke alapján a jogszabály értelmezése során a bíróságra is irányadó – a 2016. évi törvény e rendelkezése az 1952. évi III. törvény 81. § (2) bekezdésének átvétele, a jogalkotó attól nem kívánt eltérni, a korábban hatályos törvény szerinti költségviselési szabályokat kívánta fenntartani. Ennek megfelelően a Pp. 83. § (3) bekezdése csupán annyit jelent, hogy a felperes a tényleges marasztalási összegnek megfelelő mértékű perköltség megtérítésére jogosult, függetlenül attól, hogy egyébként részben pervesztes lett (BDT2000.294., BDT2008.1864.). A felperest tehát ezen rendelkezés alapján is csak a jogerősen megítélt 100 000 forint sérelemdíjjal arányos perköltség illetné, amely szükségszerűen nem azonos a teljes pernyertesség esetére felszámított összeggel.

[16] Az ítéltábla a pernyertesség mértékét is az elsőfokú bírósággal azonosan találta megállapíthatónak. A felperes keresetében a sérelemdíj mellett személyiségi joga megsértésére tekintettel felróhatóságtól független, objektív szankció iránti keresettel nem élt, ilyet a bíróság nem is alkalmazott, így nem került sor az ítélet rendelkező részében a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja szerint a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítására sem. Felperesi kereset hiányában a bíróság az Infotv. 23. § (5) bekezdésében meghatározott rendelkezéseket sem hozott, ezért a pernyertesség arányát a szubjektív szankció iránti igény alapján kell számítani. Ismert olyan bírói gyakorlat, mely szerint a pernyerteség arányának megállapítása során ugyan figyelembe vehető az is, ha a kereset jogalapja tekintetében a felperes pernyertes (Kúria Pfv.IV.23.334/1998), azonban jelen perben a felperes teljes pernyertessége a jogalap tekintetében sem áll fenn, hiszen keresetében két személyes adata: teljes neve és lakcíme vonatkozásában állította a jogellenes adatkezelést és személyiségi jogai sérelmét, az elsőfokú bíróság e körben jogerős ítélete azt csak a lakcíme vonatkozásában állapította meg.

[17] Megjegyzi továbbá az ítéltábla, hogy a felperes által felszámított ügyvédi munkadíj összege még teljes pernyertessége esetén is eltúlzott lenne, a mindösszesen 400 000 forint pertárgyértékű, egyszerű jogi megítélésű ügyben szerkesztett 10 oldalas keresetlevél és 3,5 oldalas válaszirat, valamint egy órát sem elérő időtartamú tárgyalás alapján felszámított 180 000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíj az elvégzett ügyvédi tevékenységgel nem áll arányban.

[18] Az ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[19] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéltábla az alperes másodfokú eljárással felmerült költségének megfizetésére. Az ítéltábla ugyanakkor az alperes által megbízási szerződés alapján felszámított ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdés alapján a rendelkező részben foglaltak szerinti, az elvégzett tevékenységgel arányos összegre mérsékelte, figyelemmel arra, hogy az alperes csupán egy kétoldalas fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő.

[20] Az eljárás az 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés o) pontja szerint illetékmentes volt.

Debrecen, 2020. október 28.

Dr. Veszprémy Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Répássy Árpád s.k. bíró